

Shodu s prvopisem potvrzuje Dita Demková.

a odsuzuje se

podle § 196 odst.1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **4 (čtyř) měsíců**.

Podle § 56 odst.2 písm.a) tr. zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice **s ostrahou**.

Odůvodnění:

Na základě důkazů provedených při hlavním líčení soud zjistil a vzal za prokázaný následující skutkový stav. Obžalovaná [REDAKCE] v době od června 2018 do dubna 2019 v Mostě, ani jinde, aniž jí v tom bránily závažné okolnosti spočívající především v jejích nedostatečných majetkových možnostech či ve zdravotním omezení, ničím nepřispěla na výživu svých dětí [REDAKCE], narozené [REDAKCE], a [REDAKCE], narozené [REDAKCE], ačkoli se jednalo o její povinnost podle občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. a podle rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 3.5.2018, sp. zn. [REDAKCE], kterým jí bylo stanoveno výživné ve výši 1 100 Kč měsíčně na dceru [REDAKCE] a 900 Kč měsíčně na dceru [REDAKCE] splatné vždy do každého 25. dne v měsíci předem, k rukám Úřadu práce České republiky – Krajská pobočka v Ústí nad Labem, celkem na výživném dluží 22 000 Kč.

Obžalovaná [REDAKCE] v řízení přípravném využila svého práva odeprít výpověď a k věci nevypovídala, pouze uvedla, že s obsahem usnesení o zahájení trestního stíhání a výši dluhu souhlasí. Slyšena před soudem pak k trestné činnosti, která jí byla vytýkána a kladena za vinu, uvedla, že se domnívala, že jí zaměstnavatel výživné strhává z platu. Vyživovací povinnost však u žádného zaměstnavatele nikdy nenahlásila.

Svědky [REDAKCE] zaměstnankyně Úřadu práce ČR – Krajská pobočka v Ústí nad Labem, vypověděla, že výživné obžalovanou nebylo hrazeno od 1.6.2019 do dubna 2019. Následně byl zjištěn zaměstnavatel obžalované, a to společnost [REDAKCE] kdy tuto skutečnost svědkyně zjistila v únoru, a v březnu pak byl podán návrh na výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy obžalované. A od měsíce května 2019 jsou prováděny srážky z platu, a to jak na dlužné výživné, tak na běžné výživné. Dlužné výživné se týká toho nejstaršího období, tak se to běžně děje v praxi. Od května 2019 do srpna 2019 bylo tedy hrazeno běžné výživné ve stanové výši, a od září 2019 opět běžné ani dlužné výživné hrazeno obžalovanou není, neboť obžalovaná přestala pracovat u společnosti [REDAKCE], a to k 31.7.2019.

Důkazní situace je dále pak doplňována listinným materiálem a to zprávou Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ústí nad Labem ze dne 25.2.2019, z níž je zřejmé, že neplacením výživného vznikl povinnému (obžalované [REDAKCE]) dluh za období od 1.6.2018 do 25.2.2019 ve výši 18 000 Kč. A dále pak výzvou Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ústí nad Labem ze dne 13.8.2018 k úhradě pohledávky na výživném u dítěte v pěstounské péči, týkající se nezletilých dětí [REDAKCE] a [REDAKCE] přičemž z připojené doručenky a poučení je zřejmé, že obžalovaná byla obeznamována s povinností hradit výživné. Dále pak přehledem placení výživného, z něhož je zřejmé, že v období od května 2017 do února 2019 obžalovaná výživné nehradila. Dále pak rodnými listy [REDAKCE] a [REDAKCE], které potvrzují materství obžalované k dětem; rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 3.5.2018, sp. zn. [REDAKCE], tím je doložena povinnost obžalované platit výživné ve stanovené výši shora uvedené, resp. na základě něhož bylo výživné stanoveno částkou 1 100 Kč měsíčně na nezletilou [REDAKCE] a částkou 900 Kč měsíčně na nezletilou [REDAKCE], vždy do každého 25. dne v měsíci předem k rukám Úřadu práce ČR – Krajská pobočka v Ústí nad Labem. Ze zprávy Úřadu práce ČR v Litvínově je patrné, že obžalovaná byla vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání od 16.11.2015 do 28.2.2017 a nepobírá dávky pomoci v hmotné nouzi, ani dávky státní sociální podpory. Ze zprávy OSSZ Most bylo zjištěno, že obžalovaná není poživitelem žádného druhu důchodu. Ze zpráv zaměstnavatele je patrné, že obžalovaná byla od 30.4.2018 do 24.5.2018 zaměstnána u společnosti [REDAKCE] kdy vyživovací povinnost neoznámila. Od 6.8.2018 do 31.1.2019 byla

zaměstnána u společnosti [REDAKCE], kde vyživovací povinnost nenahlásila. Od 1.2.2019 je zaměstnána u společnosti [REDAKCE], kde vyživovací povinnost nenahlásila.

Soud zhodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu v souladu s ustanovením § 2 odstavec 6 trestního řádu a dospěl k závěru, že obžalovaná se vytýkaného jednání dopustila. Ostatně samotná obžalovaná se k trestné činnosti plně doznala, její doznání je v souladu s výpovědí svědkyně [REDAKCE] a koresponduje i s dalšími listinnými důkazy shora konstatovanými a ve věci provedenými.

Skutkový stav, jak byl tento prezentován ve výrokové části tohoto rozsudku, bylo zapotřebí rovněž posoudit z hlediska práva hmotného, tzn. podřadit jej pod příslušnou skutkovou podstatu trestného činu obsaženého v trestním zákoníku. V tomto směru je třeba konstatovat, že soud plně neakceptoval žalobní návrh, tento paušálně nepřevzal, neboť bylo zapotřebí učinit jistou korekci, pokud týče se období, po které obžalovaná výživné nehradila, a od tohoto se odvíjející vyčíslení dlužného výživného, a to s ohledem na výpověď svědkyně [REDAKCE] v hlavním líčení, kdy tato uvedla, že výživné obžalovanou nebylo hrazeno v období od 1.6.2018 do dubna 2019 a v měsících květen, červen a červenec 2019 bylo výživné hrazeno exekučně, když byly prováděny srážky z platu obžalované. Obžalovaná tedy tím, že řádně, ani jinak po dobu delší než 4 měsíce neplnila svoji vyživovací povinnost ke svým dětem, ačkoli tak činit měla a mohla, pokud tedy soustavně neplnila svou zákonnou povinnost platit výživné na své děti, když si byla této povinnosti vědoma, naplnila jak po subjektivní tak po objektivní stránce zákonné znaky skutkové podstaty přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odstavec 1 trestního zákoníku.

Při úvaze o druhu a výši trestu vycházel soud z obecných ustanovení trestního zákoníku o účelu trestu a postupu při jeho ukládání a přihlédl i ke konkrétnímu stupni společenské škodlivosti trestného činu, možnosti nápravy a k poměrům pachatele. Stupeň škodlivosti trestného činu je v daném případě dán porušením zájmu společnosti na řádném plnění povinnosti vyživovat nezletilé dítě, které nemá vlastní zdroj příjmu, resp. je tedy dán porušením zájmu společnosti na řádném plnění povinnosti vyživovat jiného podle občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., zde konkrétně na řádné výchově a výživě nezletilých dětí ze strany rodičů. K osobním poměrům obžalované pak bylo zjištěno, že v místě bydliště nebyla v posledních třech letech řešena pro přestupky. Z popisu rejstříku trestů pak je evidentní, že od roku 2011 do roku 2016 byla celkem pětkrát soudně trestána a to pro identickou trestnou činnost, zakládající přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odstavec 1 trestního zákoníku, či přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku, přičemž na ni bylo působeno nejen soudním řízením, pohrůžkou trestem odnětí svobody, ale též alternativním trestem, konkrétně trestem obecně prospěšných prací, jakož i trestem peněžitým. Dlužno konstatovat, že naposledy byla jmenovaná odsouzena rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 23.5.2016, č.j. [REDAKCE] pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 300 hodin. Na základě usnesení zdejšího soudu ze dne 28.11.2018, č.j. [REDAKCE] byl přeměněn zbytek trestu obecně prospěšných prací ve výměře 208,5 hodin v peněžitý trest ve výši 15 000 Kč, a pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 2 měsíců. Je třeba zmínit, že v rámci veřejného zasedání, kde o přeměně zbytku trestu obecně prospěšných prací v peněžitý trest bylo rozhodováno, sama odsouzená soud požádala o uložení peněžitého trestu. Peněžitý trest však dosud celý zaplacen nebyl. Po konečném zhodnocení všech těchto skutečností, pokud obžalovaná je speciální recidivistkou, která vyživovací povinnost neplní dlouhodobě, pokud v páchání úmyslné trestné činnosti identického charakteru neustala, soud dospěl k závěru, že k dosažení nápravy obžalované a ke splnění účelu trestu je nutný přímý výkon trestu odnětí svobody, neboť nelze uložit jiný trest než-li trest represivní povahy, pakliže předchozí shora zmiňované tresty se zcela minuly svým výchovným účinkem, obžalované byl tudíž uložen trest odnětí svobody v rámci možného zákonného rozpětí trestní sazby ještě v dolní polovině, konkrétně v trvání 4 měsíců a pro výkon trestu byla zařazena do věznice s ostrahou,

kam podle zákona patří. Soud je přesvědčen o tom, že takto vyměřený trest odpovídá všem zmíněným hlediskům trestního zákoníku a bude pro obžalovanou dostatečným postihem a především pak důrazným ponaučením.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím soudu zdejšího. Z odvolání musí být patrné, které výroky odvolání napadá, zda o vině trestu, náhradě škody či zabrání věci, a které vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Most 23. října 2019

Mgr. Dagmar Šebková v. r.
samosoudkyně